

τοῦ Πάπα, κινεῖ αὐτὰς ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, σταυροειδῶς, ἀναγκάζων αὐτὸν νὰ ἐπαναλάβῃ εὐπειθῶς. « Ἰταλία, μήτηρ ἅμα καὶ θυγάτηρ μου, ἔσο εὐλογημένη ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀμήν. » Αἶφνης ἐμφανίζονται ἑξ καρδινάλιοι, καὶ ὁ Πάπας ἀρχίζει νὰ τρέμῃ, ὅτε... ὁ ἡμέτερος δὲν Ἀρχάγγελος ἀφυπνίζεται.

Ὡς βλέπετε, ἡ ὀπτασία τοῦ ἐφημερίου δὲν πραγματεύεται ζητήματα ἀσήμαντα. Ἄγνωστον ὅμως εἶνε κατὰ πόσον ὁ Πεντίφηξ ὁ ἄσπασθῇ αὐτὴν, ὑπακούων εἰς τὰ καλὰ αἰσθήματα τοῦ ἱερέως του.

Ὅσοι ἐγνωρίσατε τὸν Δουμᾶν ὡς μυθιστοριογράφον μόνον, βλέπετε ἴσως αὐτὸν καὶ μάγειρον, ἐν ἡ ἐποχῇ ἡ δόξα του εὐρίσκετο εἰς τὸ κατακόρυφον αὐτῆς σημεῖον.

Ἐὰν τὴν σήμερον ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ἑρρίκου III ἐξέπεσεν, ἐφ' ὅσον ὅμως ἐξῆ ἀπῆλθε δόξης ἥς ὀλίγοι ἔτυχον ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ δὲν ὑπῆρχεν ἄνθρωπος καὶ εἰς τὴν πλέον μεμακρυσμένην χώραν ὅστις νὰ μὴ ἀνεγίνωσκε τοὺς Τρεῖς Σωματοφύλακας, καὶ ὅστις νὰ μὴ περιμένη μετὰ συγκινήσεων τὴν συνέχειαν τῶν περιπετειῶν τοῦ Σαλβατόρου. Τότε καὶ ὁ Δουμᾶς πρὸς ἱκνοποίησιν τῶν πόθων τοῦ λατρευόντος αὐτὸν πλήθους, εἰργάζετο δεκαοκτὶ ὅλας ὥρας καθ' ἑκάστην, ἐσκυμμένος ἐπὶ τῶν πληρούτων τὸ γραφεῖόν του χαρτίων καὶ βιβλίων, τότε δὲ ἦτο καὶ ὁ οἶκός του καθ' ἑκάστην πλήρης ἐκλεκτῶν προσώπων, ἀφοῦ εἰς μέγα σφάλμα ἐθεωρεῖτο περιπίπτων πᾶς ὅστις μεταδίδων εἰς Παρισίους, δὲν ἐφρόντιζε νὰ γνωρίσῃ τὸν περιδότην τοῦτον συγγραφέα.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Δουμᾶς εἰσῆλθεν ἀπὸ τοῦ σπουδαστηρίου του εἰς τὴν αἴθουσαν ἣτις ἦτο κατὰ τὸ σύνθημα πλήρης ἐπισκεπτῶν περιμενόντων αὐτὸν, ἐν ᾧ ἔν τιτι ἀκρῶ τῆς αἰθούσης ἐκάθητο ἐπὶ σοφᾷ μὲ τὸν λευκὸν του ἐπενδύτην καὶ τὸ φαῖον του μετὰζῖνον ἐσωκάρδιον ὁ πιστός γεωργιανὸς θεράπων του, ὅστις ἦτο οἰονεὶ περισωθὲν τι λείψανον ἐκ τῶν προσώπων τῶν Τριῶν Σωματοφύλακων. Ἐν τῇ αἰθούσῃ ὁ Δουμᾶς, ἔτεινεν ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ τὴν χειρὰ του, ἀπευθύνων πρὸς τὸν ἕνα ἢ ἄλλον ἀνευ διακρίσεως λέξεις φιλοφρονητικὰς, ἀφοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἐκλογὴν προσώπων μετὰξὺ τόσοῦ πλήθους ἐπισκεπτῶν. Νεανίας τις ἐν τῷ μετὰξὺ τῷ ἐνεχείρισε δραματικόν τι δοκίμιον ζητῶν τὰς κρίσεις του, κατόπιν δὲ ὁ μυθιστοριογράφος προσεκάλεσε τοὺς παρευρισκομένους εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ἐν τῷ ἐστιατηρίῳ, ἕκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ τὴν παιδρὰν ἐκπληξὴν τῶν ἐπισκεπτῶν, ὅποτε εἶδον τὸν Δουμᾶν λαβόντα σιδηροῦν ὀβελίσκον καὶ ἀρχίσαντα νὰ παρασκευαζῇ ὁ ἴδιος ἀνατολικὸν τι ἔδεσμα, ἐν ᾧ τὸ ἕτερον τοῦ ὀβελίσκου ἄκρον ἐκρατεῖ ὁ πιστός του γεωργιανός. Κατόπιν ἐκοψε τὸ οὕτω παρασκευασθὲν εἰς μικρὰ τεμαχία ἅτινα τηγανίσας παρέθηκεν εἰς τὴν τραπέζαν. Οἱ παρακαθήμενοι εὗρον τὰ τεμαχία ὅχι τόσο καλῶς ἐψημένα, αὐτὸς ὅμως χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν ἑλλειψίν των ταύτην, κατεβρόχθισε ταχέως πολλὰ ἐξ αὐτῶν, ἔπιε τὸν οἶνόν του, καὶ κατόπιν ἐπανελθὼν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του ἤρχισε νὰ γραφῇ συνέχειαν ἐπιφυλλίδος διὰ τὸν Σωματοφύλακα, ἐφημερίδα ἐφείλουσαν τὴν μεγαλήν της κυκλοφορίαν εἰς μόνην τὴν ἐπιφυλλίδα ταύτην.

Δύο ἐνοικιασταὶ νέοι ἐγκατέστησαν εἰς τοὺς δύο ὁρόφους οἰκίας τινος, εἰς τὸν πρῶτον, πολυμελὲς οἰκογένεια, εἰς δὲ τὸν ἕτερον εἰς ἱατρός.

Μαθόντες μετὰ καιρὸν ἀμφοτέροι ὅτι οἱ προκατοχοὶ των ἐπλήρωνον μικρότερον ἐνοίκιον, παρεπονέθησαν, ἰδίᾳ ἕκαστος, πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην, ὅστις ὅμως τοῖς ἔδωκεν εὐθὺς νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ἀδίκως παρεπονέοντο.

— Σὰς ἠῤῥησα ὀλίγον τὸ ἐνοίκιον, εἶπε πρὸς τὸν οἰκογενειάρχην, ἀλλὰ σκέφθητε ὅτι ἔχετε τὸν ἱατρὸν μέσα εἰς τὸ σπῆτι σας.

Εἰς δὲ τὸν ἱατρὸν εἶπα.

— Σὰς ἠῤῥησα τὸ ἐνοίκιον ἔνεκα τῶν περιστάσεων. Ὅχι ἔχετε ἐπάνω πελατὴν μὲ πέντε τέκνα.

Ἀλκαῖος.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΖΑΡΙ

(Συνέχεια).

II

Γάλλος ὢν, ἐφείλυσεν εὐθὺς τὴν συμπάθειαν τοῦ κ. Δεστοῦρ, διότι οἱ Σουηδοὶ καὶ Νορβηγοὶ, παντὸς ἄλλου ἔθνους πλειότερον ἀγαπῶσι τὴν Γαλλίαν· ἀκούσας οὖτος τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ του συντρόφου, ἐνεθυμήθη ὅτι εἶχεν ἄλλοτε συναντήσῃ τοὺς γονεῖς του εἰς Ἀπαράνδην, οὓς συνῶδευεν ἐπὶ τοῦ ἔρους Ἀδασάρου ἵνα ἴδωσι τὸν ἥλιον τοῦ μεσσηνιαίου.

Οἱ εὐγενεῖς ἐν τούτοις καὶ ἀξιαγάπητοι τοῦ Ὁσμίνου τρόποι δὲν ἐπέσυρον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν προσοχὴν τῆς δεσποινίδος Δεστοῦρ· μὴ οὕτω ποσὺς ἐρωτότροπος, ὀλίγον ἐφρόντιζε διὰ τοὺς ἄνδρας, ἐπιθυμοῦσα ἵνα καὶ αὐτοὶ μὴ σκέπτονται περὶ αὐτῆς πολὺ.

Ἀλλὰ κατὰ τινι τρικυμιῳδῇ ἡμέραν, ναυτόποις τις ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ μεγάλου ἱστοῦ εἰς τὴν θάλασσαν· ἡ νύξ προσήγγιζε, τὰ κύματα ὑψοῦντο ὡς γίγαντες. — Ἡ Δεστοῦρ ἀπὸ τῆς θυρίδος τοῦ θαλαμίσκου τῆς ἐθεώρει τὸν ὑπὸ τῆς ἀστραπῆς σχιζόμενον μολυβδόφαιον οὐρανόν, ὅποτε εἶδε διελθόν πρὸ αὐτῆς τὸ σῶμα τοῦ παιδός, καὶ κατόπιν ἕτερόν τι σῶμα διαδεχθὲν τὸ πρῶτον.

Σπεύσασα τότε εἰς τὸ κατάστρωμα, ἵνα μάθῃ τί συνέβαινε, διέκρινεν, ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἀλλεπαλλήλων ἀστραπῶν τὸν Ἑρρίκον, παλαιόντα πρὸς τὰ κύματα ἵνα καταφθῇ τὸν παῖδα, ὃν καταφθάσας ἐπὶ τέλους, ὅχι ἀνευ κινδύνου τῆς ἰδίας του ζωῆς, ἐπέστρεψε μετ' ἐκείνου πρὸς τὸ ἡγκυροβολημένον πλοῖον.

Μετὰ τὴν διάσωσιν, κατέβη πάλιν ἡ νεανίς εἰς τὸν κοιτῶνά της, καὶ ἡ σκηνὴ ἣν εἶδεν ἐκτυλιχθεῖσαν πρὸ τῶν ὀμμάτων της τασχύτην τῇ ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν,

ὅστε ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀφοσιώθη, ἀσυνειδήτως κατ' ἀρχάς, εἰς τὸν κ. Ὁσμόνδον.

Αὐτοὶ οἱ Γάλλοι, ἔλεγε τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ πρόγευμα ὁ κ. Δεστοῦρ, δὲν πτοῦνται ἀπὸ τίποτε, καὶ πάντοτε εἶνε θαρραλέοι!

Οἱ συνεπιβάται συνεχάρησαν ζωηρῶς τὸν Ἑρρίκον διὰ τὴν ἀφοσίωσίν του, διὰ τὴν τόλμην του.— Μόνη ἡ Λιέδα ἔμενε σιωπηλὴ, ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς ὠμίλει εὐγλώττως τὸ ἐπὶ τοῦ νέου προσκεκολλημένον βλέμμα τῆς.

Ὁ Ἑρρίκος τὸ παρετήρησε, καὶ ἀκούωντος ἐκολακεύθη ἐξ αὐτοῦ, διότι μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης ἡ δεσποινὴς Δεστοῦρ δὲν ἐφάνη δίδουσα εἰς αὐτὸν προσοχὴν πλεοντέραν παρ' ὅσῃν καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς συνταξιδιώτας.

Ἡ Λιέδα ἦτο κάτοχος ἰδιορρύθμου καλλονῆς, ἔχουσα ὀφθαλμοὺς μακροὺς καὶ μακρύς ὡς βελούδον, ἀλλὰ κόμην ἀργυρέξανθον ἦτο ὑψηλὴ, εὐσταλῆς, μεγαλοπρεπῆς μᾶλλον ἢ χαρίεσσα· ἡ γαλήνιος τῆς μορφῆς τῆς ἔκφρασις ἐνεψυχοῦντο ἐνίοτε πρὸς στιγμὴν ὑπὸ ἐνδομύχου φλογός, εἴτα δὲ εὐθὺς ἀνελάμβανε τὴν προτέραν τῆς γαλήνην.

Κατ' ἀρχάς ὁ Ἑρρίκος ἐπεθύμει νὰ τῇ φανῇ ἀρεστὸς ἐξ ἀπλῆς ματαιοδοξίας· κατόπιν ὁμως, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, κατεμαγεύθη ἐκ τῆς περικαλλοῦς νεάνιδος ἣν πανταχοῦ παρηκολούθει, πρᾶγμα ὅχι τόσον εὐκολόν, διότι ἡ Λιέδα ἦτο πολὺ διάφορος τῶν λοιπῶν γυναικῶν, ἀποστρεφόμενη τὰς τετριμμένας φιλοφρονήσεις, καὶ μὴ οὕσα ποσῶς ματαιόδοξος διὰ τὴν καλλονὴν αὐτῆς.

Ἀπὸ τῆς ἡρωϊκῆς πράξεως τοῦ κ. Ὁσμόνδου, ἡσθάνθη κλίσιν πρὸς ἐκεῖνον, καὶ δὲν ἤργησε νὰ κατακυριεύσῃ τὴν καρδίαν τῆς συμπάθειας συγκρατουμένη μὲν, ἀλλὰ βαθεῖα.

Τὸ πλεῖον προσήγγιζεν εἰς Σουδσθάλην, ὁ δὲ πατήρ καὶ ἡ κόρη, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ κ. Ὁσμόνδου, ὑπεδιβάσθησαν διὰ τὴν Ὁστερσούνδην.

Ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ὁ κ. Δεστοῦρ ἐπέτυχε νὰ εἰσέλθῃ καὶ ἐγκαθιδρυθῇ εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς λίμνης ὡς κύριος αὐτῆς.

Πάσων ἐκ ρευματισμῶν, ἐξήρχετο σπανίως. Ἐξῆ, οὕτως εἰπεῖν, ἐντὸς τῆς βιβλιοθήκης του, ἐνασχολούμενος μετὰ ζήλου εἰς τὴν σύναξιν καὶ τακτοποίησιν τῶν εἰς αἰῶνας ἀνερχομένων οἰκογενειακῶν του ἐγγράφων, καὶ εἰς συγγραφὴν τῆς ἱστορίας ὅλων τῶν Δεστοῦρ, ἀπὸ τῶν λαμπρῶν αὐτῶν ἡμερῶν μέχρι τῆς πτώσεώς των καὶ τῶν πρὸς ἀνάκτησιν τῆς παλαιᾶς λαμπρότητος προσπαθειῶν αὐτῶν.

Ὁ Ἑρρίκος ἐγκατέστη εἰς Ὁστερσούνδην, καὶ σχεδὸν καθ' ἐκάστην ἤρχετο εἰς τὴν ἔπαυλιν ἔνθα ἐτύγχανε λαμπρῶς ὑποδοχῆς· ἐξ ὅλων τῶν μερῶν ἅτινα εἶχε περιέλθει, ἡ Σουηδία τῷ ἤρσκει πλεοντέρον, διὸ ἀποφασίσας νὰ νυμφευθῇ ἐνταῦθα, ἐξήτησε τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Δεστοῦρ ἣν καὶ ἐπέτυχεν.

Ἡ ἐποχὴ ἐν ἣ ἄρχεται ἡ ἡμετέρα διήγησις εἶνε ἀρ-

χαὶ Ἀπριλίου, καὶ οἱ ἀρραβῶνες πρὸ μικροῦ ἔχουσι τελεσθῇ.

Τὴν ἐπαύριον τοῦ βορείου σέλαος ἡ Λιέδα, ἣτις δὲν ἡδυνήθη ποσῶς νὰ κοιμηθῇ, ἡγήρεθ' ἀπὸ πρωΐας καὶ ἡτοιμάσασα τὸν ἀγαπητὸν τῆς ἵππον Λωτὸν, ἀπῆλθεν εἰς περίπτεον.

Ὡς πρὸς τὸν Ἑρρίκον, ἀφοῦ οὗτος ὠδήγησε τὴν Λιέδαν εἰς τὸν πατρικὸν τῆς οἶκον, ἐπέστρεψε κατὰ τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύκτα εἰς Ὁστερσούνδην. Ὡφείλει ὁμως ἐνωρίς νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν, διότι ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἡ πρώτη τῆς ἐορτῆς τῶν Χιόνων.

Ἡ Ἐορτὴ τῶν Χιόνων εἶνε ἀρχαῖον καὶ πληθεύει τοῦ ἔθους, τηρούμενον ἔτι εἰς πολλὰς τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Βορείου Σουηδίας. Ἡ ἐορτὴ αὕτη διαρκεῖ ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας καὶ διαγράφει, τρόπον τινα, κύκλόν, ἐπανερχομένη καὶ λήγουσα εἰς τὸ σημεῖον ἐξ οὗ ὠρμήθη· οὕτω, ἀπὸ τοῦ χωρίου ἐξ οὗ ἤρχισε, καὶ ἔνθα διαρκεῖ δύο ἡμέρας, μεταδίδει εἰς τὸ γειτονικὸν χωρίον ἔνθα τὰ πάντα λαμβάνουσι ζωὴν καὶ ἐμψυχοῦνται, ἐν ᾧ τὸ προηγούμενον χωρίον ἐπανερχεται εἰς τὴν προτέραν τοῦ ἡμεριᾶν· αὐτὸ δὲ κατὰ σειρὰν ἐξακολουθεῖ καὶ διὰ τὰ λοιπὰ χωρία τῆς ἐπαρχίας, ἣν οὕτω διατρέχει ὁλόκληρον ἡ πανήγυρις αὕτη. Ἐκαστον χωρίον πέμπει τὸν ἀντιπρόσωπόν του ἵνα παρακολουθήσῃ τὴν πορείαν τῆς ἐορτῆς· οἱ ἐπὶ τὰ ἀντιπρόσωποι ἐπανερχονται κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν εἰς τὸ χωρίον ἐξ οὗ ὁ πρῶτος ὠρμήθη, καὶ ἐκεῖ προκηρύττουσι τὴν Βασίλισσαν τῶν Χιόνων, ἣτις ὀφείλει νὰ προστατεύῃ ὅλα τὰ πέριξ καὶ ἥς ἡ βασιλεία διαρκεῖ ἐπὶ δεκαετίαν.

IV

Ὁ Ραδδάρ, ὁ ἐπιστάτης τῆς ἐπαύλειος, κατ' οἶκον, μετὰ τῆς θυγατρὸς του Μίρκας εἰς ἓνα τῶν πύργων αὐτῆς προφυλαττόμενον ὑπὸ διπλῆς θύρας, μιᾶς ἑξωθεν καὶ ἐτέρας ἐντός.

Ὁ Ραδδάρ ἦτο παλαιὸς ἀφοσιωμένος ὑπηρετῆς· εἶχεν ἀκολουθήσει τὸν κύριόν του εἰς Ἀμερικὴν, συμπαραλαβὼν καὶ τὴν θυγατέρα του, πρὸ μικροῦ χήραν καὶ μητέρα τῆς Μίρκας· ἡ κόρη του ὁμως αὕτη ἀπέθανε καθ' ὃν χρόνον ἀκριβῶς ὁ κ. Δεστοῦρ ἀπώλεσε τὴν σύζυγόν του. Οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες τότε οὕς ἐπληξεν ἀμφοτέρους ἡ συμφορὰ εἰς χώραν ξένην, συνεδέθησαν διὰ σχέσεως στενῆς, μετ' ὅλην τὴν ἀνισότητά τῆς τάξεώς των. Ὁ Ραδδάρ ἐδιπλασίασε τὸν ζήλον καὶ τὴν ἀφοσίωσιν αὐτοῦ πρὸς τὸν Δεστοῦρ, ὅστις ἀφ' ἐτέρου τὸν μετεχειρίζετο ὡς φίλον μᾶλλον ἢ ὡς ὑπηρετὴν.

Ἡ Μίρκα ἦτο ἐκ γενετῆς Σουηδὴ· καθ' ἣν στιγμὴν τὴν βλέπομεν, εἶνε ξανθὴ νεανὺς εἴκοσι καὶ ἐνὸς ἐτῶν, εὐσαρκὸς ὀλίγον, μὲ κόμην πυκνὴν πίπτουσαν εἰς πλοκάμους, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀνοιχτοῦ κυανοῦ χρώματος, μὲ πρόσωπον στρογγύλον καὶ φωνὴν γλυκεῖαν.

Εἶνε ἐν μεγάλῃ στολῇ κατὰ τὴν πρωΐαν ταύτην τοῦ

ἀπριλίου, τὴν πρώτην τῆς ἐορτῆς τῶν Χιόνων ἡμέραν.

Τὸ φέρεμά της εἶνε κυκλῶν καὶ ὁ στηθόδεσμός της ἐκ μαύρου βελούδου κοσμομένου διὰ κεντημάτων· οἱ μακροὶ τῆς πλόκαμοι εἶνε πεπλεγμένοι μετὰ πολυχρῶν πταινιῶν καὶ τὰ ὑποδηματὰ της κοσμοῦνται διὰ μεγάλης πόρπης κοκκίνης· τὸ πρόσωπόν της μειδιᾷ καὶ εἶνε ἐλαφρῶς βεδακμμένον διὰ χρώματος ροδίνου, τοῦτο δέ, διότι κατὰ τὴν πρώτην ταύτην τοῦ ἀπριλίου ἡ καρδία της Μίρκας πάλλει! Ὁχι χάριν τῆς ἐορτῆς μόνης τῶν Χιόνων· ὁ Βράχ, ὁ ὥραιος ἀλιεύς, εἰδὸς τι κολοσσῶ, εἰσῆλθεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Σουνδοβάλλης· ἐμελλε κατὰ τὴν νύκτα νὰ φθάσῃ εἰς Ὀστερσούνδην καὶ ἡ νεάνις τὸν περιμένει, στηριζομένη εἰς τὸ παράθυρον τοῦ πύργου καὶ ἔχουσα τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ὁ Ραδδάρ εὐρίσκεται εἰς κίνησιν, παρασκευάζων τὸ σῦνηθες αὐτοῦ ἐκ θερμοῦ οἴνου ποτὸν, χωρὶς ποτὸς νὰ ταραττῇ τὴν ἡσυχίαν τῆς Μίρκας, ἥς μειδιῶν βλέπει τὴν συγκίνησιν.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Μίρκα, μόλις συγκρατεῖται!

Καί, ἐγκαταλείπουσα τὴν ὕελον, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἐκάθητο περιμένουσα μετὰ τοσαύτης προσοχῆς, ἐπορεύθη ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Νεανίας, παιδίον σχεδὸν, εἰσῆλθε κλονούμενος· ἐφόρει ἐνδύματα Σουηδοῦ τοῦ Βορρᾶ. Τετυλιγμένος διὰ χονδροῦ χειριδιωτοῦ μανδύου καὶ φορῶν σκουφον δερμάτινον φθάνοντα μέχρις ὀφθαλμῶν, ἔφερεν ἐπ' ὤμου σάκκον ταξιδιωτικόν, ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο κατασυντριβέντος.

— Πάππε μου; ἐκραύγασεν ἡ Μίρκα.

Ὁ Ραδδάρ παρηκολούθησε τὸ βλέμμα τῆς κόρης· ζωηρὸς, μεθ' ὅλον του τὸ γῆρας, ἔσπευσε πρὸς τὸν νεοελθόντα, ὃν ἐκράτησε καὶ ἔθηκε νὰ καθήσῃ ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ θρόνου τοῦ πύργου.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ νεανίας διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς, δὲν ἔχω τίποτε, ὁ κόπος...

— Καὶ ἡ ἀνάγκη, ἴσως; ἀπήντησεν ὁ Ραδδάρ — πῆγαινε, κόρη μου νὰ φέρῃς τὸν θερμὸν οἶνον καὶ τὸ βούτημα.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ Μίρκα ἐπανῆλθε κομίζουσα τὸ κύπελλον εἰς τὸν ἑδοίπερον, ὅστις ἐρρόφησεν ἐκ τοῦ ἐν αὐτῷ περιεχομένου.

— Εἰτέλθετε λοιπὸν, Κύριε, εἶπεν ἐκείνη, ἔχομεν λαμπρὰν πυρὰν, θὰ θερμανθῇτε.

— Καὶ θὰ εὐρῇτε καλὴν ἀνάπαυσιν, προσέθηκεν ὁ Ραδδάρ· ἔρχεσθε μακρόθεν;

— Πολὺ μακρόθεν, ὑπέλαθεν ὁ νεανίας καὶ πορεύομαι πλέον μακρὰν ἀκόμη — Ἴδου ὅτι συνήλθον, ἀνάγκη ν' ἀναχωρήσω.

— Ἀλλὰ πρὸ ὀλίγου, νομίζω, ἐχωλαίνετε ὀλίγον· μήπως ἐπληγώθητε;

— Ὁχι· μία πέτρα ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ ποδός μου ἐ-

νῶ κατέβαινον τοὺς βράχους τῆς λίμνης, ἀλλὰ τὸ κακὸν δὲν εἶνε μέγα. — Εἶχον περιπλανηθῇ, ἀλλ' ἡ θεὰ τῆς ἐπαύλειος μὲ ἔφερεν ἐδῶ ἵνα ἐρωτήσω περὶ τοῦ δρόμου τοῦ ἄγοντος εἰς Ὀστερσούνδην,

— Ὁ δρόμος, καίτοι βραχὺς, εἶνε πολὺ κουραστικός· ἡ Ὀστερσούνδη δὲν ἀπέχει πολὺ· θὰ λάβητε τὴν ἀτραπὸν ἐκείνην, θὰ στρέψητε ἀριστερᾶ· ἐκεῖ, θὰ διέλθῃτε δάσος τι καὶ μίαν χαράδραν, μεθ' ὃ, ὑπερβαίνοντες ὕψωμά τι, θὰ εὐρεθῇτε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ· καὶ τότε, τὸ κωδωνοστάσιον, τὸ ὁποῖον μακρόθεν διακρίνεται καθαρῶς, θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ πρὸς τὴν πόλιν. Διὰ τί δὲν μένετε ἐδῶ ἐπὶ μίαν ἡμέραν; Θὰ ἐδλέπετε, προσέθηκεν ὁ Ραδδάρ μειδιῶν, ὅλας μας τὰς ὥραιάς κόρας μετὰ τὰ καλλίτερά των στολισματα, διότι ἀπὸ τῆς σήμερον ἀρχίζει ἡ ἐορτὴ τῶν Χιόνων.

— Εἶδον τὴν καλὴν ἄμα καὶ ὥραιαν Δεσποινίδα, καὶ τοὺς ὥραίους της στολισμούς, εἶπεν ὁ νεκρὸς ἑδοιπόρος, καὶ ἡ ἀνάμνησις αὐτῆς ὡς καὶ τῆς φιλοξενίας ὑμῶν οὐδέποτε θὰ ἐξαλειφθῶσι τῆς μνήμης μου. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ μείνω εἰς Ὀστερσούνδην· μεταβαίνω εἰς Λαπωνίαν.

— Εἰς Λαπωνίαν! καὶ περὶ; ἀνέκραξεν ἡ Μίρκα.

— Μάλιστα, ζητῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν δρόμον μου· εὐχαριστῶ καὶ πάλιν.

Καὶ τείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὸν γηραιὸν Ραδδάρ, τὴν δὲ Μίρκαν χαιρετήσας ἐπιχαρίτως, διηυθύνθη ὁ νεανίας πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν αὐτῷ ἀτραπὸν.

(ἀκολουθεῖ.)

ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΛΟΓΗ

Η ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΠΑΡΑΔΟΞΩΝ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΩΝ

Διήγημα τοῦ Ὁσμάν.

(Συνέχεια)

— Ἐλᾶτε δά! ὑπέλαθεν ὁ χρυσοχόος, μὴ μοιρολογεῖτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· ὑπάρχει ἀκόμη μέσον θεραπειάς, ἐὰν θέλετε νὰ ὑποταχθῇτε εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον παραιτουμένους ἀπὸ τῆς ἄφρονος ἰδέας τοῦ νὰ νυμφευθῇτε τὴν Ἀλδερίναν,

— Ἀδύνατον... αὐτὸ δὲν εἶνε δίκαιον, ἀνέκραξαν ἐν χορῷ ὁ σύμβουλος καὶ ὁ γραμματεὺς.

Ὁ χρυσοχόος τοὺς ἠτένισε διὰ φλογεροῦ βλέμματος· ἡ ὀργή του ἐμελλε νὰ ἐκραγῇ, ἐπότε, ἀνομιγείας τῆς θύρας, εἰσῆλθεν ὁ γέρω Μανασσῆς μετὰ τοῦ ἀναψιῦ αὐτοῦ, τοῦ βαρύνου Βενιαμὴν Δυμέρλ. Ὁ βαρύνος πορευθεὶς κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Ἀλδερίναν, ἥτις οὐδέποτε ἄλλοτε τὸν εἶχεν ἴδει, τῇ εἶπε, λαμβάνων τὴν χεῖρα αὐτῆς:

«Ἴδου ὅτι ἔρχομαι, δεσποινίς, νὰ προσπέσω ὁ ἴδιος εἰς τοὺς πόδας σας, δηλαδή, διὰ νὰ ἐξηγώμεθα, ὁ βαρύνος Δυμέρλ, ὅστις δὲν πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν οὐδέ-